

ностъ, работата бѣше за личното тѣхно положение. Макаръ плодородието и да бѣ достатъчно, житото бѣше скъпо; агенти-подбуждачи се ползуваха отъ тия обстоятелства за да прѣскаатъ тревожни слухове и създаваха искусна скъпотия, съ което караха хората да ги е страхъ отъ дѣйствителната скъпотия. Тѣ указваха като на прѣкупувачи на всичкитѣ лица, които имаха най-малки запаси, Въоръженн шайки ходяха да принуждаватъ богатитѣ земледѣлци да возятъ житата си на пазаръ, и да ги продаватъ съ произволно-опредѣлено отъ тѣхъ цѣна. Неизвѣстно да ли заблуждение или злосторность ржководяха тия хора, но тия пречки на свободната търговия съ припаситѣ за ѣдѣние, увеличаваха, намѣсто да отстранятъ злото. Пратените отъ Събранието комисари за да въстановятъ редътъ и да успокоятъ духоветѣ, бѣха оскърбявани, заплашвани и даже малтретирани.

Наистина, имаше нужда отъ просвѣтляването на народната масса: много отъ економическитѣ и нравственни въпроси, които днесъ ние виждаме да се рѣшени отъ прогресса на идеитѣ и на свободата, тогава още бѣха подъ голѣмото съмнѣние.

По въпроса за хранитѣ, напримѣръ, даже и въ Събранието мнѣнията бѣха подѣлени съвършено независимо отъ политическитѣ убѣждения. Едни търсяха цѣра въ свободата, а други въ протекционната система. Послѣднитѣ прѣдлагаха ограничението на вътрѣшната житна търговия, купуванието на голѣмо количество отъ странство и снабдяванието съ храна за смѣтка на държавата. Якобинцитѣ и парижската община напротивъ, при всичката имъ склонность да блазнятъ народнитѣ прѣдрасждѣци, искаваха се противъ идеята за единъ максимум. За отърванието отъ тие мжчнотии бѣше прѣдположено да станатъ обширни издирвания.

Въ сщщото време важно бѣше и бързото дѣйствование; въ видъ на временно мѣроприягье, издадоха